

Bőr kabát

síruhák,
sport-
mellények
legolcsóbb
a készítőnél

Bálvány u. 3

Erzsébet térsé
Márton
és Szász

Előkelő idegen

Irta: Stella Adorján

(Két úr érkezik a vendéglőbe. Belépnek az ajtón, a ruhatáros abesszin módra utánuk lopózik és lerántja a kabátjukat.)

Első úr: Lehet egy számra a kettőt!

Második úr (akinek a kabátját szintén elszakították, ruhatároshoz): Merci, mon vieux!

Ruhatáros (el).

Első (csodálkozva): Megörültél, Sándor! Miért beszél a ruhatároshoz franciául!

Második: Ez a legújabb trükköm. Minden külföldi városban fontos, hogy az ember az illető ország nyelvén beszéljen. Budapesten csak magyarul nem szabad beszélni, ha boldogulni akarsz.

Első: Mondd öregem, mi lelt téged?

Második: Rájöttem, hogy a nagy idegenforgalmi lázban elsősorban a külföldinek van itthon becsülete és ezért, bevallom neked, egy kicsit szélhámoskodom. Az utcán vagy a villamosban, ha megkérdezek egy rendőrt vagy egy kalauzt, hol van ez az ucca, hol kell leszállani? — a legjobb esetben kurta választ kapok. Amióta feltaláltam az új módszert, németül vagy angolul érdeklődöm. Ha látnád, milyen udvariasak rögtön! Még a villamosok utasai is nyomban a segítségemre vannak, magyaráznak, mutogatnak, sőt a multkor, amikor franciául kérdeztem meg egy rendőrt, merre van a Jászberényi út, egy lelkes úriember vállalkozott rá, hogy taxival kivisz. Meg is magyarázta a kísérőjének: »Barátom, idegenforgalmi szempontból, minden külföldi hólyagra vigyázni kell.« De ez még semmi!

Első: Hol szélhámoskodsz még?

Második: Autóvezetés közben. Mint tudod van egy kis kocsim, mindig magam vezetem. Ha nagyon sietek, átvágok a Belvárosban, akár egyirányú a közlekedés, akár nem. Jön a rendőr, veszi a plajbászt, mondom neki angolul »beg your pardon, vagy sorry« egyszerre udvarias lesz, futni enged, elvégre nem vagyok köteles ismerni a magyar közlekedési szabályokat!

Első: Hátha felismer valaki?

Második: Nem károsítok meg senkit, csak élvezem az idegeneknek kijáró dicsőséget. Kávéházban, étteremben kiadom magam külföldinek. Sokkal jobban szolgálnak ki, mint egy pesti halandót, azonkívül hozzák az emlékkönyvet, hogy írjam be a nevemet, mint egy hollywoodi filmprimadonna.

Első: És a számla?

Második: Szabályosan kiállítják, melléírnak tíz százalékos és nem várják, hogy külön fejedelmi borraival adjak, mint egy könnyelmű magyar úriember. A hátam mögött még meg is jegyzik: ez egy igazi külföldi gentleman. Nem ad egy vasat se. És a cigánynál milyen nagy előnyt jelent!

Első: Halljuk!

Második: Először is elmegyek a tányér mellett, mert külföldi nem ad pénzt a cigánynak. Másodszor nekem húzza a legszebb magyar nótákat, harmadszor pedig nem játssza közvetlenül a fülembe, hanem hagy néhány centiméter semleges területet a dobhártyám és a hegedű között, hogy ne süketüljek meg és beszélgethessek a társaságommal. (Legyint.) De az igazi előnyt mégis csak színházban és moziban élvezem.

Első: Hogy-hogy?

Második: Pesti embert nem engedik be a nézőtérre, ha az előadás már megkezdődött. Mint idegen nyugodtan besétálok, felállítok hat-nyolc embert, senki sem mészél szólni egy szót sem. Legfeljebb leintik a jegyzedőt, ha netán valami megjegyzést tett az előkelő vendég ellen. Moziban a legolcsóbb jeggyel páholyba ülök. Nekem aztán magyarázhat, mutogathat a jegyzedő! Olaszul válaszolok és gesztikulálok. Végül is ő ünneplő a vitatkozást és nem bolygat a helyemről. De ez mind semmi ahhoz az előnyhöz képest, amit az előkelő idegen magántársaságban élvez.

Első: Priváthelyen is idegennek adod ki magadat?

Második: Néha magamat, néha más. Olgát ismered, tudod, milyen procc nő! Ha nála estély van, erősen megrostálja a nőket. Ahhoz, hogy valamelyik nőnek néhány flörtje legyen, okvetlenül ragaszkodik ahhoz, hogy legalább egy férj is elkísérje. Ne adj Isten hozzá becsempészni magányos nőt, művésznőt vagy elvált

asszonyt. Ebben a tekintetben szigorúbb, mint az angol királyné. Úgy-a, te ismered Mancit!

Első (rejtelmesen mosolyog).

Második: Na, kérlek, Mancit elvittem Olga estélyére, mint keletafrikai gyémántkirály özvegyét. Megmondtam, hogy az ősi nyelven kívül csak törve beszél angolul. Kérlek, ezt a nőt majd megették, úgy kényeztették. Mindenáron le akarták kopirozni a ruháját, amit áruházban vásárolt százhuszonnégyért, karácsonyi okáziónak, meghívták magukat a gyémánttelepekre és a férfiak agyba-főbe udvaroltak neki. Leült bridzsezni, úgy játszik, mint egy abesszin csendőr, kérlek, őt nem merte senki kontrázni, nem tett neki senki szemrehányást, csak csodálták és becézték. Hálából Mancit szombaton elvisz az ő társaságába és mint hollandi filmrendező fogok szerepelni. (Készülődnek hazafelé, a ruhatáros hozza a kabátokat.)

Megjelent

MÉCS LÁSZLÓ

MEGDICSŐÜLÉS

simá illusztrált kötet
Himes Gyula litográfival

ARA

8

PENGÓ

Kapható a Mécs-Illusztrációk kiadó-
bizottságánál, VIII. József körút 67. II. I.

Első (átad harminc fillért, fejbiccentés, második úr átad egy külföldi érmét, ruhatáros földig hajol): Meny-nyit ádtál neki!

Második: Egy drachmát.

Első: Nem tudom, hogy az mennyi magyar pénzben.
Második: Mint a meghajlásból láttam, a ruhatáros sem tudja.